

ČESKÁ REPUBLIKA
R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Dopravní podnik měst Chomutova a Jirkova a.s.**, se sídlem Školní 999/6, Chomutov, zast. Mgr. Michaelou Wažikovou, advokátkou, Kruták & Partners, advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **město Bílina**, se sídlem Břežanská 50/4, Bílina, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 27. 9. 2013, č. j.: ÚOHS-R368/2012/VZ-18569/2013/310/RBu, ve věci návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 9. 2013, č. j.: ÚOHS-R368/2012/VZ-18569/2013/310/RBu, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 23 622,60 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Michaely Wažikové, advokátce, Kruták & Partners, advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Politických vězňů 1272/1, Praha.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí žalovaného (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 11. 2012, č. j.: ÚOHS-S208/2012/VZ-22183/2012/521/SWa; tímto rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – osoby zúčastněné na řízení, neboť nebyly shledány důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“).

II. Podstatné skutkové a právní okolnosti věci

Předmětem zamítnutého návrhu žalobce byl konkrétní úkon zadavatele, a sice rozhodnutí zadavatele ze dne 2. 3. 2012, zn. MUBI 7608/2012, o zrušení zadávacího řízení – nadlimitní veřejné zakázky na „*Zajištění veřejné městské hromadné dopravní obslužnosti ve městě Bílina v režimu veřejné linkové dopravy*“ – z důvodů hodných zvláštního zřetele s odkazem na § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. Zrušení daného zadávacího řízení přitom předcházely následující podstatné skutkové a právní okolnosti:

- Zadavatel uveřejnil oznámení o zahájení otevřeného zadávacího řízení na předmětnou zakázku, přičemž v zadávací dokumentaci v čl. 12 „*Ostatní podmínky a absolutní podmínky zadávacího řízení*“ mj. stanovil požadavky na autobusy, jejichž prostřednictvím měla být zajištěna dopravní obslužnost územního obvodu města Bílina. Podmínka uvedená pod písmenem a) této části zadávací dokumentace obsahovala požadavek na kapacitu autobusu minimálně 37 cestujících (sezení + stání). K prokázání splnění této podmínky byl uchazeč povinen předložit mj. technickou specifikaci dodávaného autobusu, a to nejen jako součást nabídky, ale i jako nedílnou součást návrhu smlouvy, jako její přílohu.
- Žalobce ve své nabídce ze dne 31. 8. 2011 uvedl, že služby spojené k zajištění dopravní obslužnosti ve městě Bílina bude poskytovat městskými autobusy zn. SOR, typ CN 9,5, což bylo učiněno jeho nabídkou, ve které je uvedena specifikace autobusu, a to tak, že je přiložena fotografie a technické parametry dodávaného autobusu, kdy v části s názvem „*Karoserie*“ pod bodem „8“ písmenem „S“ je uvedeno: „*Počet míst: - celkem 77, S1 – k sezení: 30, S. 2 – k stání 47.*“ Nabídka žalobce je označena jako příloha č. 3 u návrhu smlouvy o veřejných službách k zajištění dopravní obslužnosti ve městě Bílina městskou autobusovou dopravou.
- Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2011 byla jako nejvhodnější nabídka vybrána nabídka žalobce, přičemž z oznámení o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 22. 9. 2011 vyplývá, že druhá v pořadí byla společnost Veolia Transport Teplice s. r. o. a třetí společnost Zdar, a. s.
- Proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky podala společnost Veolia Transport Teplice s. r. o. námitky, kterým zadavatel nevyhověl, jak je zřejmé z jeho sdělení, resp. rozhodnutí ze dne 14. 11. 2011. A následně jmenovaná společnost podala návrh

na přezkoumání úkonů zadavatele; v rámci řízení o tomto návrhu Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 21. 11. 2011, č. j. ÚOHS-S527/2011/VZ-18587/2011/530/SWa, zamítl návrh na předběžné opatření: uložení zákazu uzavřít smlouvu v daném zadávacím řízení (a posléze řízení zastavil usnesením ze dne 17. 5. 2012, č. j. ÚOHS-S527/2011/VZ-5305/2012/550/SWa).

- S ohledem na podání námitek a posléze návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele ze strany společnosti Veolia Transport Teplice s. r. o. zadavatel nemohl ihned uzavřít smlouvu s vítězným uchazečem a tento začal požadované služby poskytovat na základě objednávek zadavatele; konkrétně se jednalo o objednávky:
 - (i) č. 7/2011/Ant. z 25. 10. 2011 na období 1. 11. 2011 – 31. 12. 2011,
 - (ii) č. 10/2011/Ant. z 14. 12. 2011 na období 1. 1. 2012 – 31. 1. 2012 a
 - (iii) č. 01/MHD/2012/Ant. z 30. 1. 2012 na období 1. 2. 2012 – 29. 2. 2012.
- Tyto objednávky byly zadavatelem brány jako kompenzace za dosud neuzavřenou smlouvu s vítězným uchazečem na poskytování služeb dopravní obslužnosti ve městě Bílina, přičemž objednávky ad (ii) a (iii), tj. na měsíce leden a únor 2012 obsahovaly požadavek na velké autobusy s kapacitou min. 76 míst. Žalobce však toto neakceptoval a informoval zadavatele, že může a bude dopravní obslužnost zajišťovat autobusy s nižší kapacitou než je 76 míst, stejně jako tomu bylo v průběhu měsíce prosince 2011.
- Zadavatel i přesto využíval služby žalobce, který mu zaslal opakovanou výzvu ze dne 23. 2. 2012 k uzavření smlouvy. Z uvedené výzvy je zřejmé, že zadavatel žalobce vyzýval v průběhu měsíce února k zaslání smlouvy včetně příloh č. 1 – 3. K tomu žalobce v uvedeném přípisu zadavateli sděluje, že originál celé nabídky, která měla být přílohou č. 3 ke smlouvě na plnění veřejné zakázky, byla poskytnuta zadavateli v rámci zadávacího řízení. Žalobce v této výzvě důrazně vyzval zadavatele k uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky nejpozději do 1. 3. 2012. Nadto žalobce dne 27. 2. 2012 zaslal zadavateli dvě paré podepsané smlouvy na plnění předmětné veřejné zakázky s prosbou o podpis této smlouvy a vrácení jednoho výtisku tak, aby plnění služby, jež byla předmětem veřejné zakázky, mohlo být zahájeno dne 1. 3. 2012.
- Dne 2. 3. 2012 zadavatel rozhodl o zrušení veřejné zakázky s tím, že v průběhu zadávacího řízení – v období od vybrání nejvhodnější nabídky do současné doby – se vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval a s vítězným uchazečem uzavřel smlouvu. Poukázal přitom na to, že stanovením kapacity min. 37 cestujících v dobré víře umožnil, že si dodavatel může v dobách malé vytíženosti spojů použít menší autobusy. Vzhledem k přístupu žalobce však bylo nutno přistoupit ke zrušení zadávacího řízení, neboť z dosavadních zkušeností se žalobcem a jeho jednáním je patrný účelový záměr zajišťovat dopravní obslužnost pouze minibusy, které nesplňují absolutní podmínky zadávací dokumentace. Toto tvrzení dokládají i výzvy zadavatele, aby mu žalobce poskytl řádnou součinnost a zaslal smlouvu, vč. příloh, což žalobce učinil, avšak vyjma přílohy č. 3, jejíž součástí je právě i specifikace autobusu zn. SOR, typ CN 9,5. Po těchto zkušenostech – s přihlédnutím ke stížnostem široké veřejnosti (cestujících) ohledně nedostatečné dopravní obslužnosti malými autobusy – dospěl zadavatel k tomu, že poptávaná kapacita autobusu pro 37 cestujících nemůže z objektivních důvodů dostačovat k zajištění dopravní obslužnosti ve městě Bílina.

- Proti rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení podal žalobce námitky ze dne 19. 3. 2012, v nichž uvedl, že toto rozhodnutí nemůže obstát. Zjištění, že kapacita autobusu pro 37 cestujících je nedostatečná, nemůže být oním objektivním důvodem hodným zvláštního zřetele, pro který lze zrušit zadávací řízení. Zadavateli muselo být z jeho předchozí činnosti – kdy byla městská hromadná doprava zajišťována autobusy s kapacitou 76 míst – velmi dobře známo jakou kapacitu musí zajistit. A přistoupil-li nyní ke stanovení kapacity nižší – min. 37 cestujících v dobré víře, aby umožnil, že si dodavatel může v dobách malé vytíženosti spojů použít menší autobusy, pak toto není nikde v zadávací dokumentaci uvedeno.
- Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2012 zadavatel námitkám žalobce nevyhověl a konstatoval, že k zadání veřejné zakázky přistupoval zodpovědně s úmyslem zajistit pro občany města Bílina kvalitní služby (a vzhledem ke složitosti si nechal zakázku zpracovat od společnosti A. I. Consulting s.r.o.). V době poskytování služeb vítězným uchazečem na základě objednávek však došlo k poskytování služeb malými autobusy, a to i na spojích ve velmi frekventovaných dobách. Cestující tak zůstávali na zastávkách a museli čekat na další spoj, což je zdokumentováno množstvím stížností i videonahrávkami. Až v této době byla zjištěna objektivní skutečnost, nezávislá na vůli zadavatele a stojící vně zadavatele, a sice že: stanovený min. počet míst v autobusu je nedostačující.
- Následně návrhem ze dne 6. 4. 2012 inicioval žalobce zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele s tím, že ačkoliv byla jeho nabídka vyhodnocena jako nejvhodnější, zadavatel nebyl ochoten se žalobcem uzavřít smlouvu na plnění veřejné zakázky. V návrhu žalobce namítal, že zadavatel nepřipustně zaměňuje plnění služeb na základě dílčích objednávek (mimo rámec veřejné zakázky) s předmětem plnění podle veřejné zakázky vymezeným v zadávací dokumentaci. Zopakoval, že zadavateli muselo být známo, jakou kapacitu autobusů musí zajistit a v daném případě nenastaly žádné objektivní, na vůli zadavatele nezávislé okolnosti, které by odůvodňovaly zrušení zadávacího řízení.
- Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že použití ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách pro zrušení veřejné zakázky bylo v daném případě oprávněné, když se v průběhu zadávacího řízení na základě dílčích objednávek ukázalo, že zadavatelem požadovaná a žalobcem nabízená kapacita autobusů 37 míst nepokryje potřeby zadavatele. Správní orgán I. stupně konstatoval, že nelze na zadavateli smysluplně požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval, jestliže v průběhu zadávacího řízení dospěl k závěru, že veřejnou zakázku nelze realizovat podle původních podmínek vymezených v zadávací dokumentaci. Připustil přitom, že zadavatel při přípravě zadávacích podmínek pochybil, pokud stanovil požadavky na kapacitu autobusů v rozporu s jeho reálnými potřebami. Nicméně dle názoru správního orgánu I. stupně nelze zadavateli odnímat právo na zrušení zadávacího řízení v případě, když v průběhu zadávacího procesu zjistí, že se dopustil podstatného at' formálního či věcného pochybení a byl by tak nucen takto vyhlášené zadávací řízení dokončit.
- V rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce v podstatě zopakoval svoji dosavadní argumentaci s tím, že zadavatel je ve smyslu § 44 zákona o veřejných zakázkách povinen zadávací podmínky nastavit bezchybně, neboť odpovídá za úplnost a správnost zadávací dokumentace. A v případě, že jeho zadávací podmínky neodpovídají jeho reálným potřebám, nelze takové pochybení zadavatele přenášet na uchazeče

a smlouva na plnění veřejné zakázky má být i za těchto podmínek uzavřena. Současně uvedl, že zadavatelem tvrzené důvody jsou důvody subjektivními, kdy došlo k přehodnocení zadávacího řízení bez ohledu na nové, konkrétní, objektivní, vnější skutečnosti, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení.

- Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Poukázal na to, že potřeba obyvatel města Bílina využívat městskou hromadnou dopravu je potřeba dynamická a může se v čase v závislosti na mnoha faktorech měnit. Dle jeho názoru důvody pro zrušení veřejné zakázky stojící vně zadavatele a nastaly až na základě faktického plnění, jehož předmět je shodný s předmětem veřejné zakázky, tj. na základě objednávek mimo rámec veřejné zakázky, přičemž žalobce zajišťoval dopravní obslužnost autobusy – v souladu se zadávacími podmínkami veřejné zakázky – s kapacitou 37 míst. Zadavatel tak nikoli sám, subjektivně, ale až na základě předložených stížností občanů města a videonahrávek dodatečně zjistil, že pokud by byla dopravní obslužnost zajišťována autobusy s kapacitou 37 míst, byl by ohrožen samotný účel veřejné zakázky, přestože zadavatel sám v době, kdy zpracovával podklady pro veřejnou zakázku, stanovil podmínku minimální kapacity autobusů, a to 37 míst. Pokud by tedy zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku se žalobcem, vystavil by se situaci, kdy by žalobce mohl zajišťovat dopravní obslužnost ve městě Bílina nevyhovujícími autobusy s kapacitou 37 míst, přičemž by takové plnění odpovídalo zadávací dokumentaci a bylo v souladu se zadávacími podmínkami. Zadavatel by však nedostál své povinnosti zajistit řádně veřejnou dopravu a s ohledem na dodatečně zjištěnou nevhodnost požadavku zadávací dokumentace by musel nejspíše přistoupit ke zrušení smlouvy vzešlé ze zadávacího řízení a vypsát nové zadávací řízení.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný žádným způsobem v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou, že zadavatel nenastavil parametry veřejné zakázky podle jeho potřeb a nepostupoval tak v souladu s § 44 zákona o veřejných zakázkách, aby zadávací podmínky byly správné a úplné – viz bod III. žaloby.

Dále, pod bodem IV. žaloby, žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že zadavatel je povinen zadávací podmínky nastavit bezchybně, neboť odpovídá za úplnost a správnost zadávací dokumentace. A v případě, že zadávací podmínky neodpovídají jeho reálným potřebám, nelze takové pochybení zadavatele přenášet na uchazeče. Se závěry žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně proto nesouhlasil a současně připomněl, že správní orgán I. stupně připustil, že zadavatel při přípravě zadávacích podmínek pochybil, když stanovil požadavky na kapacitu autobusů v rozporu s jeho reálnými potřebami. V napadeném rozhodnutí se však žalovaný od původního názoru odchýlil a konstatoval, že potřeba obyvatel je dynamická a jejich ochota využívat městskou hromadnou dopravu se v čase mění v závislosti na mnoha faktorech a důvody stojící vně zadavatele nastaly až na základě faktického plnění, aniž by zdůvodnil, jak k těmto závěrům žalovaný dospěl. Navíc taková argumentace by byla možná jen tehdy, pokud by zadavatel stejně jako dříve poptával autobusy s kapacitou 76 míst a/nebo by se vyskytla určitá objektivní skutečnost, která by dopravní potřebu ovlivnila (např. došlo by ke vzniku

či přemístění velkého zaměstnavatele nebo školního zařízení, což by vyžadovalo vyšší kapacitu). V situaci, kdy zadavatel poptával autobusy poloviční velikosti, však musel mít pečlivě zvážené, že bude taková dopravní služba vyhovující a dostačující. Jedná se o základní parametr veřejné zakázky, který musí být zadavatelem řádně posouzen, prověřen a připraven.

Zadavatelem tvrzené důvody pro zrušení zadávacího řízení se tak dle žalobce nevyskytly v průběhu zadávacího řízení, jak předpokládá § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. A v souladu s tímto ustanovením nepostupoval zadavatel ani v tom směru, že by přistoupil ke zrušení zadávacího řízení bez zbytečného odkladu; ke zrušení přistoupil až po více než 5 měsících od výběru žalobce – viz část A., pod bodem IV. žaloby.

V další části B., pod bodem IV. žaloby, žalobce namítl, že se jednalo o subjektivní důvody – přehodnocení zadávacího řízení na straně zadavatele bez ohledu na nové, konkrétní objektivní, vnější skutečnosti, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení. Stížnosti obyvatelů nejsou dle žalobce skutečností stojící vně zadavatele, ale pouze důsledkem jeho nesprávného postupu. Pokud by kapacita nebyla snižována a byla nastavena před zahájením zadávacího řízení v souladu s potřebami občanů města, ke stížnostem by nedošlo.

V závěru v části C., pod bodem IV. žaloby, připomněl žalobce, že zadavatel v průběhu zadávacího řízení není v nadřízeném postavení, nýbrž se jedná o právní vztah, který vede k uzavření soukromoprávní smlouvy. A jsou-li tedy žalobce i zadavatel v rovném postavení, není možné pochybení zadavatele přenášet na žalobce.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu předložené žaloby nejprve krátce shrnul řízení před správním orgánem I. stupně a žalovaným, přičemž upozornil na to, že žalobce zčásti doslovně opakuje argumenty, které již uvedl v rozkladu, a proto se k dané části žaloby nelze věcně vyjádřit; tato část žaloby dle žalovaného neobsahuje zákonné náležitosti správní žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Dále žalovaný uvedl, že podmínky pro aplikaci ust. § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách splněny byly, když důvody stojící vně zadavatele nastaly až na základě faktického plnění, jehož předmět je shodný s předmětem veřejné zakázky, na základě objednávek mimo rámec veřejné zakázky, přičemž žalobce zajišťoval dopravní obslužnost autobusy s kapacitou 37 míst. Zadavatel tak nikoliv interně, ale až z předložených stížností obyvatelů města Bílina zjistil, že kapacita 37 míst je nedostačující. Současně poukázal na skutečnost dynamické potřeby a ochoty obyvatel využívat městskou hromadnou dopravu, kterou lze podřadit právě pod objektivní důvody, které nezávisí na vůli zadavatele. Námitku žalobce spočívající v přirovnání vztahů zadavatel – vítězný uchazeč k povaze soukromoprávního vztahu považoval žalovaný za irelevantní, jelikož v této věci k uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky nedošlo a právní vztah tedy mezi zadavatelem a žalobcem

nevznikl. Nadto uvedl, že mu nepřísluší v rámci výkonu dohledu nad dodržováním zákona o veřejných zakázkách napravovat soukromoprávní vztahy.

Na základě uvedeného žalovaný navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Replika žalobce

K vyjádření žalovaného žalobce zaslal repliku, jejíž obsah se v úvodu věnuje obsahu náležitostí správní žaloby ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Uvádí, že důvody žaloby (skutečnosti a námitky, které již uplatnil v rozkladu) jsou zcela logické a nemůžou být jiné, pokud směřují proti napadenému rozhodnutí, které potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Ve zbytku žalobce vedl polemiku se žalovaným, a to v intencích již výše vyslovených právních názorů, přičemž zopakoval, že naprosto klíčové pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně je právní posouzení toho, zda důvod pro rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení stál vně zadavatele, resp. zda zadavatel s přihlédnutím ke všem okolnostem nemohl tento důvod předvídat a ani jej nezpůsobil. A v daném případě jej zadavatel způsobil, neboť svým přístupem při zadávání veřejné zakázky zavinil, že nebyly objednány odpovídající přepravní služby. A v tomto kontextu připomněl, že žalovaný se vůbec nezabýval tím, jakým způsobem zadavatel určil dopravní potřeby dané veřejné zakázky – a to zejména v situaci, kdy byl v předmětném zadávacím řízení zcela překvapivě poptáván poloviční rozsah autobusů oproti předchozím dopravním službám.

Závěrem žalobce poukázal na to, že ke zrušení zadávacího řízení může zadavatel přistoupit pouze ve zcela výjimečných případech a tato možnost musí být vykládána restriktivně.

VI. Vyjádření zadavatele jako osoby zúčastněné na řízení

Zadavatel na základě výzvy zdejšího soudu podle ust. § 34 s. ř. s. sdělil, že v uvedené věci bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K předmětu sporu se vyjádřil následovně. Uvedl, že v rámci zajišťování městské hromadné dopravy autobusy s kapacitou 76 míst v období, které předcházelo zajištění městské hromadné dopravy žalobcem na základě dílčích objednávek, neevidoval žádné stížnosti ze strany občanů města. Zadavatel dále uvedl, že po sdělení informace ze strany žalobce, že plnění na základě dílčích objednávek probíhá v souladu se zadávacími podmínkami a nabídkou žalobce, byla touto desinformací vzbuzena obava, že v případě uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky by její realizace probíhala za stejných podmínek jako při poskytování služeb dopravní obslužnosti na základě dílčích objednávek, čímž by byla ohrožena dopravní obslužnost obyvatel města Bílina.

Zadavatel vyslovil ve svém vyjádření jednoznačný závěr, že bylo nad míru jasné, že pokud by s žalobcem uzavřel smlouvu na plnění veřejné zakázky, přestože v průběhu zadávacího řízení zjistil nevhodnost požadavku zadávací dokumentace na kapacitu autobusů min. 37 míst, bylo by nutné vypsát další zadávací řízení. A proto má za to, že postupoval

v souladu s § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, když zjistil, že podmínka autobusů s kapacitou min. 37 míst je pro něho nevyhovující.

Na základě uvedeného pak zadavatel navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

VII. Jednání

Jednání bylo – s ohledem na obsah žaloby, jakož i dalších podání žalobce, vč. jeho výslovného nesouhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání dle § 51 s. ř. s. – nařízeno na den 14. 12. 2015. Při jednání žádné dokazování (zopakování důkazů provedených správními orgány nebo jejich doplnění) ve smyslu § 77 s. ř. s. prováděno nebylo; oba účastníci řízení žádný návrh na dokazování neuplatnili a ani soud o vlastní vůli k dokazování nepřistoupil. V průběhu jednání krajský soud konstatoval podstatný obsah spisů, zejména napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného a jemu předcházející procesní průběh v dané věci.

Žalobce ústy své zástupkyně Mgr. M. W. (i. s. Mgr. J. P.) setrval na svém stanovisku obsaženém v žalobě, vč. závěrečného návrhu. Zdůraznil přitom, že je nutno odlišovat plnění podle veřejné zakázky a podle objednávek, které byly v mezidobí realizovány a podléhaly jinému právnímu režimu. Současně připomněl, že v daném případě nedošlo k žádné změně objektivních potřeb dopravní obslužnosti; jednalo se čistě o subjektivní posouzení zadavatele v tom smyslu, že by autobusy, které byly používány při objednávkách, nestačily, což nelze podřadit pod podmínky § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách.

Taktéž žalovaný ve svém přednesu vycházel ze svého vyjádření k žalobě a závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí. A shrnul, že zde byl dán důvod pro zrušení zadávacího řízení podle ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. Oním objektivním důvodem je právě nedostatečnost kapacity zjištěná v průběhu zadávacího řízení na základě stížností občanů a pořízených videozáznamů; ke zrušení přitom podle žalovaného došlo bez zbytečného odkladu poté, co se zmíněné objektivní důvody objevily – k pořízení videozáznamu došlo dne 28. 2. 2012, ke zrušení zadávacího řízení dne 2. 3. 2012. Žalovaný rovněž poukázal na rozhodovací praxi zdejšího soudu, a sice rozsudek ve věci pod sp. zn. 62 Ca 28/2008, dle kterého je možné zrušit zadávací řízení podle citovaného ustanovení i v případě, kdy zadavatel v průběhu zadávacího řízení poruší zákon a v případě, že by uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem, tak by se dopustil spáchání správního deliktu. Závěrem žalovaný s poukazem na bod 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí odmítl, že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů – konkrétně pro nevypořádání se s námitkou týkající se toho, že zadávací dokumentace nebyla nastavena úplně a správně.

VIII. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Podstata věci spočívá v posouzení postupu žalovaného potažmo správního orgánu I. stupně, který aproboval postup zadavatele, resp. jeho rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení podle ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. Klíčovou otázkou, na kterou je nutno v daném případě odpovědět, je tedy to, zda byly splněny podmínky pro zrušení zadávacího řízení předvídané v citovaném ustanovení zákona o veřejných zakázkách. To je gros celé projednávané věci, v níž však žalobce namítl též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, s níž bylo nutno vypořádat se v první řadě.

VIII.a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí,

V případě nepřezkoumatelnosti se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by ji žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žádnou z naznačených vad však krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Naopak z odůvodnění rozhodnutí předsedy žalovaného, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného jako orgánu I. stupně je jednoznačně seznatelné, které otázky považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež ve svém rozhodnutí vyslovil, je zřetelná. Žádný právní předpis nestanoví žalovanému, aby vypořádával námitky ve stejné struktuře, v jaké podal žalobce odvolání, resp. rozklad. Je pouze na žalovaném, aby námitky vypořádal, logicky odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, což se v projednávaném případě stalo. Ve své podstatě jde o stále stejnou a tutéž námitku neoprávněnosti zrušení zadávacího řízení nahlíženou z různých úhlů pohledu a různě argumentovanou. Této námitce se žalovaný věnoval velmi podrobně a v různých rovinách na str. 8 – 11 napadeného rozhodnutí a nelze mu v tomto směru vyčítat výslovné nezohlednění veškeré v rozkladu vyslovené argumentace.

Podstatou věci je ověření, zda byly splněny podmínky pro zrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, a k tomu se žalovaný dostatečně vyjádřil, a mj. neopomenul ani otázku zadávacích podmínek, o které žalobce tvrdí, že nebyla vypořádána. Žalovaný k tomuto zaujal stanovisko v bodě 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž s poukazem na vyjádření zadavatele odkázal na to, že: „...byly zvažovány veškeré podmínky tak, aby pro budoucího dodavatele byly připraveny co nejvhodnější podmínky s tím, že byla ponechána možnost použít menší autobusy na linkách, kde to bude možné a vhodné“. A toto vyjádření, v mnohém implikující odpověď na námitku obsaženou v rozkladu ohledně zadávacích podmínek, z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí, stejně jako celé napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vyšel z toho, že původní zadání (s kapacitou autobusů min. 37 míst) neobstojí, a to z objektivních důvodů stojících vně zadavatele.

Napadené rozhodnutí proto považuje krajský soud za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné a skutečnost, že se závěry žalovaného, zejména s jeho způsobem posouzení podmínek pro zrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, nesouhlasí, neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VIII.b) K nezákonnosti napadeného rozhodnutí

Jinou otázkou je správnost, resp. zákonnost napadeného rozhodnutí, kterou se krajský soud zabýval následně – při věcném posouzení námitek vztahujících se souhrnně ke zrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, v němž se stanoví, že: „[z]adavatel může bez zbytečného odkladu zrušit zadávací řízení, pouze pokud v průběhu zadávacího řízení se vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval“ (pozn. zvýraznění doplněno krajským soudem).

Z citovaného je zřejmé, že zákon o veřejných zakázkách zde váže možnost zrušení zadávacího řízení na kumulativní splnění dvou podmínek, a sice: (i) podmínku bezodkladnosti takového postupu a (ii) podmínku existence důvodů hodných zvláštního zřetele – vyskytnuvších se během zadávacího řízení. První z podmínek, tj. bezodkladnost, se přitom váže k podmínce druhé, která je v tomto směru určující, neboť zmíněnou bezodkladnost lze hodnotit teprve poté, co bude zjištěno, že se v průběhu zadávacího řízení skutečně vyskytly důvody zvláštního zřetele hodné; proto se zdejší soud primárně zaměřil na splnění této podmínky – ad (ii). Ostatně takto byla vystavěna též základní žalobní argumentace koncentrovaná v bodě V. žaloby, jež stojí na tom, že v daném případě se o důvody hodné zvláštního zřetele, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení, nejedná.

Případy či důvody hodné zvláštního zřetele patří mezi typické neurčité právní pojmy, které právní normy používají, avšak nijak blíže je nevymežují, což platí i v tomto případě. Je přitom zřejmé, že se bude jednat o výjimečné případy, k jejichž posouzení je potřeba přistupovat přísně individuálně. Určitý referenční rámec toho, o jaké důvody by se mohlo jednat, lze přesto vysledovat, např. z důvodové zprávy k návrhu zákona o veřejných zakázkách se podává, že: „[t]akovými důvody může být například porušení postupu předepsaného tímto zákonem pro zadávání veřejných zakázek, které zadavatel sám zjistil. Musí se přitom jednat o takový případ, kdy zadavatel již nemá možnost přijmout opatření k nápravě (§ 108 odst. 6), kterým by uvedené porušení zákona napravil, a při následném řízení o přezkoumání úkonů zadavatele by došlo k uložení nápravného opatření nebo pokuty za správní delikt“; blíže viz sněmovní tisk č. 1076/0, II. Zvláštní část důvodové zprávy, k § 81 návrhu, 4. volební období 2002 - 2006, digitální repozitář, www.psp.cz.). Obdobné pojetí důvodů hodných zvláštního zřetele jakožto důvodů pro zrušení zadávacího řízení vyplývá i z judikatury, konkrétně z rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 4. 2009, č. j. 62 Ca 28/2008 – 74, na který poukázal též žalovaný a který byl podroben přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, jehož rozsudek v této věci ze dne 27. 1. 2010, č. j. 2 Afs 64/2009 – 109, lze zobecnit následujícím způsobem.

Důvody, pro které lze zrušit zadávací řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, musí být důvody objektivními, které stojí vně zadavatele, které atakují samotný smysl dokončení již zahájeného zadávacího řízení, které vystavují zadavatele objektivnímu riziku pro případ, že by zadávací řízení zrušeno nebylo, a které by představovaly stejně závažný a objektivní důvod pro jinou osobu v témže nebo ve srovnatelném postavení zadavatele a v týchž či srovnatelných okolnostech, za nichž má být zadávací řízení rušeno.

Stěžejní je tedy to, že se musí jednat o důvody objektivní, stojící mimo zadavatele a nelze pominout též to, že se musí jednat o důvody vyskytnuvší se v průběhu zadávacího řízení, nikoli mimo toto řízení, jako je tomu v nyní souzené věci.

Krajský soud v tomto ohledu souhlasí se žalobcem, že se zde jednalo o důvody, které primárně založil zadavatel tím, jakým způsobem v daném případě poptával nabídky na realizaci předmětné veřejné zakázky. V předložené zadávací dokumentaci (čl. 12) zadavatel stanovil požadavek na kapacitu autobusu min. 37 cestujících, přičemž z rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení je patrné, že se tím v dobré víře snažil umožnit dodavateli – vítěznému uchazeči – využít v dobách menší vytíženosti spojů menší autobusy. Takto ovšem svůj požadavek v zadávací dokumentaci neformuloval – nijak nespecifikoval dobu menší vytíženosti a paušálně jako jednu z podmínek stanovil kapacitu autobusů na min. 37 cestujících, což nelze zpětně sanovat tím, že zruší zadávací řízení.

Kapacita autobusů, příp. její omezení v určitou dobu, kdy lze předpokládat nižší vytíženost, představuje s ohledem na předmět veřejné zakázky – tj. zajištění veřejné linkové dopravy – jeden ze základních parametrů, jemuž měla být věnována náležitá pozornost ze strany zadavatele. Tento parametr měl být důkladně analyzován, a to tím spíše, že v předchozím období byla doprava zajišťována autobusy s kapacitou 76 míst. Přistoupil-li tedy zadavatel ke změně tohoto určujícího parametru veřejné zakázky, mělo se tak dít na základě analýzy dosavadního stavu, stávajících potřeb obyvatel města a příp. výhledu (či odhadu) do budoucna, což se zjevně nestalo. Ostatně i správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí (v bodě 35) výslovně připustil, že zadavatel v tomto směru při přípravě zadávacích podmínek pochybil a stanovil požadavky na kapacitu autobusů v rozporu s jeho reálnými potřebami. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se mělo jednat o porušení postupu předepsaného zákonem pro zadávání veřejných zakázek a tudíž o důvod hodný zvláštního zřetele, jak je zřejmé např. z důvodové zpráva a jak naznačoval též žalovaný v průběhu jednání. A v daném kontextu neobstojí ani následná argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí ohledně toho, že potřeba využívat veřejnou dopravu je potřebou dynamickou, která se může v čase v závislosti na mnoha faktorech měnit. Žalovaný neuvedl jediný konkrétní faktor, který by v daném případě přispěl ke změně potřeb zadavatele, resp. obyvatelů města, např. v důsledku vzniku či přemístění velkého zaměstnavatele nebo školského zařízení, jak přiléhavě poukázal žalobce.

V této souvislosti považuje krajský soud za nutné připomenout, že zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení. Za jeho zpracování – v dostatečné kvalitě a s patřičnou odborností – je přitom plně odpovědný právě zadavatel a jeho odpovědnost nelze přenášet na vítězného uchazeče – žalobce. Vztah vítězného

uchazeče a zadavatele je v před i po kontraktační fázi primárně vztahem soukromoprávním, od čehož nelze odhlížet. Ostatně celý zadávací proces (zadávání) je soukromoprávního charakteru; ve svém důsledku se jedná pouze o specifický, vysoce formalizovaný kontraktační proces, v němž mají strany rovné postavení. Nelze tedy na jednu ze stran přenášet odpovědnost odpovídající povinnosti druhé ze stran – zde: zadavatele, který odpovídá za řádné zadání. Tento náhled potvrzuje i výše zmíněná judikatura a rovněž komentářová literatura, dle které: „[n]abídka, jež *splňuje požadavky stanovené v zadávací dokumentaci, je vždy nabídkou přijatelnou, která nemůže být ze zadávacího řízení v rámci posouzení nabídek vyloučena, a to ani tehdy, zjistí-li zadavatel dodatečně, že zadávací dokumentace neodráží jeho skutečné požadavky. Není-li splněn některý z důvodů pro zrušení zadávacího řízení ve smyslu § 84 zákona, může být podle okolností povinen vybrat jednu z takových nabídek a podle ní uzavřít realizační smlouvu, a to přesto, že tato nabídka, odpovídající sice zadávací dokumentaci, neodpovídá jeho skutečným potřebám.*“ (Raus, D., Neruda, R.: Zákon o veřejných zakázkách, Komentář, Praha: Linde Praha, a.s., 2007, str. 339).

Obdobně nelze ze strany zadavatele důvodně odkazovat na v mezidobí probíhající objednávky u žalobce, které představovaly jiné plnění probíhající mimo režim zadávacího řízení. Žalobce plnil na základě jednotlivých, dílčích objednávek zadavatele, nikoli na základě výsledků zadávacího řízení a nelze tak kvalitu jeho plnění poměřovat požadavky zadávacího řízení. Nehledě na to, že žalobce zadavatele informoval o tom, že dopravní obslužnost v tomto případě, tj. na základě objednávek, bude zajišťovat autobusy s nižší kapacitou; naproti tomu ve své nabídce učiněné v rámci zadávacího řízení zcela jasně deklaroval plnění prostřednictvím autobusů s vyšší kapacitou, konkrétně s kapacitou 77 míst – v podrobnostech viz rekapitulace v části II. odůvodnění tohoto rozsudku.

Uvedené skutečnosti žalovaný potažmo správní orgán I. stupně pominul a aproboval zrušení zadávacího řízení ze strany zadavatele, ačkoli se v případě zrušení zadávacího řízení jedná o výjimečný institut, který by měl představovat až krajní variantu „řešení“ – ukončení zadávacího řízení, pro kterou zde nebyly dány zákonné důvody. Základním smyslem zadávacího řízení je totiž zadání veřejné zakázky, tedy uzavření smlouvy s uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější. A touto nabídkou byla nabídka žalobce, který nabízel výrazně vyšší než poptávanou kapacitu autobusů, jak již bylo zmíněno shora. Tento fakt se celou kauzou více či méně skrytě táhne po celou dobu, přičemž podle názoru soudu bylo na zadavateli, aby přes své pochybení či ne zcela přiléhavé nastavení zadávacích podmínek ohledně kapacity autobusů využil toho, že žalobce ve své nabídce deklaroval kapacitu autobusů výrazně vyšší – a ve výsledku dostačující potřebám zadavatele.

V zadávací dokumentaci je v čl. 8 „*Zadávací lhůta*“ stanoveno, že v souladu s § 43 zákona o veřejných zakázkách činí zadávací lhůta 90 dnů, po kterou jsou dodavatelé svými nabídkami vázáni. Podle § 43 zákona o veřejných zakázkách zadávací lhůta začíná běžet okamžikem skončení lhůty pro podání nabídek a končí dnem doručení oznámení zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Uchazečům, s nimiž může zadavatel uzavřít smlouvu (tzn. uchazeči, kteří se umístili na prvním až třetím místě v pořadí), se zadávací lhůta prodlužuje až do doby uzavření smlouvy podle § 82 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách nebo do zrušení zadávacího řízení. Po celou dobu běhu zadávací lhůty jsou tyto uchazeči svými nabídkami vázáni v plném rozsahu. Vázanost nabídky lze chápat tak, že uchazeč svou

nabídku nesmí po uvedené době zrušit či změnit (nejsou-li pro to naplněny zákonné předpoklady či zadávací podmínky), je povinen poskytnout zadavateli potřebnou součinnost a zavřít se zadavatelem ve smyslu své nabídky smlouvu na realizaci veřejné zakázky, pokud bude jeho nabídka vybrána jako nejvhodnější.

Žalobce podal nabídku, v níž předložil mj. technickou specifikaci autobusu, jímž bude veřejnou zakázku plnit. Součástí nabídky byla i fotografie poskytovaného autobusu. Jestliže je v zadávací dokumentaci uvedeno, že uchazeč je povinen, nikoliv oprávněn, jako součást své nabídky předložit technickou specifikaci dodávaného autobusu, ze kterého bude patrná kapacita autobusů min. 37 cestujících (sezení + stání), a žalobce předložil technickou specifikaci autobusu s počtem míst 77, je touto nabídkou s odkazem na ustanovení § 43 zákona o veřejných zakázkách bezpochyby vázán a není oprávněn tuto nabídku po celou dobu zadávací lhůty jakkoliv měnit.

O vázanosti nabídkou žalobce tak nelze pochybovat, jakkoli se i z doložené dokumentace k veřejné zakázce zdá, že právě tato nabídka, označená jako příloha č. 3 u návrhu smlouvy, byla základním zdrojem kontraktačních problémů, které posléze vyústily ve zrušení zadávacího řízení z důvodů de iure uvedených v § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. De facto se však spíše než o uvedené důvody v citovaném ustanovení zákona o veřejných zakázkách jednalo o obavu zadavatele, že žalobce jakožto vítězný uchazeč na základě svého předchozího jednání nedodrží podmínky uvedené ve své nabídce, resp. v návrhu smlouvy. Naznačenou obavu zadavatel pak potvrdil i ve svém vyjádření ze dne 21. 5. 2012 k návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, ve kterém uvedl, že žalobce v médiích uváděl, že přiložená fotografie a technické parametry dodávaných autobusů nejsou závazné. Dále zadavatel zmiňuje, že žalobce učinil v průběhu zajišťování dopravní obslužnosti na základě dílčích objednávek mimo rámec veřejné zakázky několik prohlášení, která deklarovala splnění veškerých podmínek zadávací dokumentace při poskytování předmětných služeb mimo rámec veřejné zakázky. Tato prohlášení žalobce považoval za negativní v tom smyslu, že se žalobce při plnění veřejné zakázky bude držet zadávacích podmínek a poskytovat služby autobusy s kapacitou minimálně 37 míst. K tomu ovšem nelze než konstatovat, že tato prohlášení jsou pro řízení o veřejné zakázce a pro výsledky zadávacího řízení bezpředmětná, neboť – jak již bylo uvedeno shora – nelze zaměňovat předmět poskytované služby na základě dílčích objednávek mimo rámec veřejné zakázky a předmět a plnění veřejné zakázky.

Nad rámec uvedeného – vedle toho, že uchazeči jsou svými nabídkami vázáni (§ 43 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) – soud poukazuje též na povinnost zadavatele uzavřít s vybraným uchazečem smlouvu, a to v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce (§ 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách).

Převedeno na nyní projednávanou věc to znamená, že zadavatel měl povinnost se žalobcem uzavřít smlouvu a teprve poté, co by se po uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky ukázalo, že žalobce jako vítězný uvedl v nabídce informace nebo doklady, které neodpovídají skutečnosti a tyto by měly nebo mohly mít vliv na výsledek zadávacího řízení, mohl zadavatel v souladu s úst. § 82 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách od smlouvy odstoupit. Současně je nutno také připomenout, že pokud by žalobce jako vítězný uchazeč

odmítl smlouvu uzavřít nebo by zadavateli neposkytl náležitou součinnost, mohl zadavatel uzavřít smlouvu s uchazečem, který se umístil jako druhý, příp. třetí v pořadí (§ 82 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách). V daném případě se přitom uchazeč, který se umístil jako druhý, ve své nabídce zavázal k plnění veřejné zakázky autobusy s kapacitou 87 míst; tzn., že účel veřejné zakázky, jak měl zadavatel v úmyslu, by byl naplněn i tehdy, pokud by smlouvu uzavřel s uchazečem, který se umístil na druhém místě. Nicméně naznačené kontraktační postupy zadavatele nejsou podstatou projednávané věci, tou je rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení, resp. následné rozhodnutí žalovaného potažmo správního orgánu I. stupně, kterým byl zamítnut návrh žalobce zpochybňující právě zrušení zadávacího řízení a které ve světle všech shora uvedených skutečností nemůže obstát.

Podle názoru krajského soudu nebylo zrušení zadávacího řízení z důvodů dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách na místě, neboť se zde nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení. Zadavatel v tomto směru poukazoval na zkušenosti se žalobcem a jeho přístup v mezidobí při poskytování služeb v rámci objednávek na zajištění městské hromadné dopravy, které doprovázely stížnosti občanů města, avšak zcela pominul, že žalobce předmětné služby prováděl mimo zadávací řízení; navíc žalobce na používání menších autobusů předem poukazoval a zadavatel je přesto objednával, a to i v období, kdy důvod pro tento přechodný způsob zajištění dopravní obslužnosti již pominul. Poté co Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 21. 11. 2011, č. j. ÚOHS-S527/2011/VZ-18587/2011/530/SWa, zamítl návrh druhého uchazeče v pořadí – společnosti Veolia Transport Teplice s. r. o. – zde nebyl reálný důvod odkládat uzavření smlouvy s vítězným uchazečem, tj. žalobcem, jehož nabídka byla z hlediska kapacitních potřeb dostatečná. A totéž platí i o nabídce druhého uchazeče v pořadí. Zadavatel měl proto přistoupit k uzavření smlouvy s vítězným uchazečem, nikoli ke zrušení zadávacího řízení, které navíc neučinil bezodkladně, jak požaduje zákon, ale až po uplynutí několika měsíců, kdy měl dostatek času pro shora naznačený postup vedoucí k uzavření smlouvy v daném zadávacím řízení.

IX. Shrnutí a závěr

S odkazem na vše shora uvedené lze shrnout, že námitky obsažené v žalobě pod bodem V. jsou důvodné, neboť v daném případě nebyly splněny podmínky pro zrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, tj. nejednalo se o objektivní důvody stojící mimo zadavatele, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení a které by vedly k bezodkladnému zrušení zadávacího řízení. Podle názoru krajského soudu šlo spíše o faktické důvody subjektivní povahy pramenící jednak z toho, jakým způsobem byla zpracována zadávací dokumentace, jednak ze zkušeností s vítězným uchazečem získaných v mezidobí mimo zadávací řízení; takové důvody však nemohou obstát, a žalovaný proto pochybil, pokud zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Krajský soud tedy podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; v něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku.

X. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníku řízení přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí celkem částku 23 622, 60 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce

Tato částka je tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a dále náklady právního zastoupení ve výši 20 622,60 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o (i) odměnu za zastupování v řízení před krajským soudem, a to celkem za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, replika a účast u jednání soudu) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu, tj. 12 400 Kč, a dále o (ii) náhradu hotových výdajů ve výši 1 200 Kč v souladu § 13 odst. 3 advokátního tarifu (4 x 300 Kč) a náhradu za promeškaný čas ve výši 1 000 Kč v souladu s § 14 advokátního tarifu (za 10 započatých půlhodin po 100 Kč strávených na cestě na jednání soudu a zpět), vše zvýšené o DPH 21 %, tj. 17 666 Kč. Zástupce žalobce vyúčtoval také cestovné ve výši 2 443,50 Kč, zvýšené o DPH 21 %, tj. na 2 956,60 Kč za cestu z Prahy do Brna a zpět na soudní jednání konané u krajského soudu dne 14. 12. 2015 osobním automobilem (zn. Volkswagen Passat) s tím, že ujel z místa sídla advokátní kanceláře do místa sídla soudu a zpět vzdálenost v délce 414 km (2 x 207 km). Zástupce žalobce předložil soudu kopii technického průkazu, z něhož byla zjištěna průměrná spotřeba paliva NM ve výši 6,1 litrů/100km. Dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb. je průměrná cena pohonných hmot (u motorové nafty) stanovena ve výši 36,10 Kč za 1 litr. V částce cestovného je zahrnuta také základní náhrada za 1 km jízdy podle § 157 odst. 4 zákoníku práce (č. 262/2006 Sb.) ve výši 3,70 Kč za 1 km jízdy.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. 12. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu